

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 563/2013-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. decembra 2013 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti P. J., P., zastúpeného advokátom JUDr. D. K., P., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C/144/2009, za účasti Okresného súdu Piešťany, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo P. J. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C/144/2009 p o r u š e n é b o l i .

2. P. J. priznáva finančné zadostučinenie v sume 1 500 € (slovom tisícpäťsto eur), ktoré mu je Okresný súd Piešťany povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Piešťany je povinný uhradiť P. J. trovy konania v sume 275,94 € (slovom dvestosedemdesiatpäť eur a deväťdesiatštyri centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. D. K., P., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 563/2013 z 23. septembra 2013 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť P. J. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C/144/2009 (ďalej aj „napadnuté konanie“). Vo zvyšnej časti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie označených práv aj v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C/64/2011, bola sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietnutá.

Zo sťažnosti vyplýva, že napadnuté konanie, v ktorom je sťažovateľ v procesnom postavení odporcu, začalo podaním návrhu na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie sumy 1 750 € z titulu bezdôvodného obohatenia.

Sťažovateľ uvádza, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo napadnuté konanie právoplatne skončené.

Sťažovateľ v nadväznosti na to navrhuje, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy vyslovil, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zároveň navrhuje prikázať okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov. Napokon sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 7 000 € a úhrady trov konania.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti prípisom sp. zn. Spr. 518/13 (doručeným ústavnému súdu 31. júla 2013), v ktorom sa okrem iného uvádza:

„Čo sa týka skutkovej a právnej zložitosti sporu 5 C/144/2009 ide o spor skutkovo náročnejší, s potrebou preukazovať výšku bezdôvodného obohatenia odporcu, ktorý užíval nehnuteľnosť navrhovateľov bez právneho dôvodu, pričom v spore je potrebné ako predbežnú otázku riešiť vlastnícky vzťah k predmetnej nehnuteľnosti.

Pôvodná zákonná sudkyňa vo veci v júli 2010 vytyčila pojednávanie, pričom skôr vo veci nezačala konať z objektívnych dôvodov spočívajúcich v množstve vecí v jej senáte (čo bolo obdobné vo všetkých senátoch) a potreby vybavovať prednostne reštančné veci a starostlivosti o maloleté deti. V ostatných veciach postupovala podľa nápadu. Následne bolo vo veci vykonané dokazovanie na pojednávaniach. Po pridelení veci JUDr. T., táto bola v období, keď mala vec pridelenú, čo je rok a pol, viac ako 6 mesiacov práceneschopná, pričom v období práceneschopnosti presahujúcej 6 týždňov bola vec pridelená na obdobie 3 mesiacov inej sudkyňi, avšak spolu s ďalšími asi 70 vecami, preto zastupujúca sudkyňa vo veci nestihla urobiť úkon i s ohľadom na dovolenkové obdobie.

Sťažovateľ doposiaľ súdu nedoložil doklady, ktoré mal doložiť po poslednom odročení pojednávania zo dňa 10. 10. 2011.“

Okresný súd svoje vyjadrenie k sťažnosti doplnil prípisom doručeným ústavnému súdu 28. októbra 2013, v ktorom uviedol:

„Vyjadrenie k sťažnosti Spr. 518/13 zo dňa 25. 7. 2013, ktoré Vám bolo doručené dňa 31. 7. 2013, dopĺňam o úkony vykonané v konaní od predchádzajúceho vyjadrenia nasledovne:

- dňa 26. 7. 2013 súd vyzval navrhovateľa a odporcu na doloženie dokladov vyplývajúcich z posledného pojednávania,

- na výzvu súdu reagovala právna zástupkyňa navrhovateľa späťvzatím návrhu v celom rozsahu podaním doručeným súdu 16. 8. 2013,

- dňa 3. 10. 2013 (nakoľko medzičasom sa nachádzal spis na Ústavnom súde SR) bol odporca vyzvaný, aby súdu oznámil, či súhlasí so späťvzatím, pričom zásielku si prevzal dňa 14. 10. 2013 a doposiaľ na výzvu nereagoval.

Po doručení vyjadrenia odporcu bude súdom o späťvzati návrhu rozhodnuté. Vo zvyšku sa pridrižiam vyjadrenia pod Spr. 518/13 zo dňa 25. 7. 2013.“

K vyjadreniu okresného súdu, resp. jeho doplneniu, sťažovateľ zaujal stanovisko podaním (doručeným ústavnému súdu 18. novembra 2013), v ktorom okrem iného uviedol:

„S vyjadrením predsedníčky Okresného súdu Piešťany nemožno súhlasiť, i keď mi bolo doručené len doplnenie vyjadrenia zo dňa 25. 07. 2013, keďže ani v predošlom štádiu a ani v tomto štádiu konania nie je vec skutkovo ani právne zložitá (ide o bežnú agendu prvostupňových súdov).

Istú obranu Okresného súdu Piešťany spočívajúcu v poukazaní na personálne problémy, ktoré by mali byť objektívnou príčinou spôsobujúcou prietahy v konaní, nemožno akceptovať. I podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR (napr. II. ÚS 48/96, II. ÚS 52/99 alebo III. ÚS 17/02) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní. Personálne obsadenie súdu, jeho organizácia, vysoký počet vecí v príslušnom oddelení, ako i optimalizácia súdnictva, teda nie sú dôvodmi, pre ktoré by malo byť ospravedlnené, tolerované a ústavne udržateľné porušovanie základného práva

sťažovateľky podľa č. 48 ods. 2 Ústavy SR. Na veci nič nemení ani vyňatie okresu H. z územnej pôsobnosti Okresného súdu Piešťany.

Za zmienku stojí posledná odrážka vo vyjadrení, a to nereagovanie sťažovateľa na výzvu zo dňa 03. 10. 2013. K tomu je potrebné opäť uviesť, že ide o takmer 90-ročného sťažovateľa, ktorý potreboval čas sa zorientovať v čisto právnej a paragrafovej reči súdu a i napriek tomu nerozumel, prečo súd od neho vyžaduje súhlas. Dňa 08. 11. 2013 bol súdu zaslaný súhlas so späťvzatím a vyjadrenie sťažovateľa o trvaní na jeho protinávrrhu.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Z obsahu sťažnosti a zo súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 5 C/144/2009 ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania:

Navrhovatelia v 1. a 2. rade podali proti sťažovateľovi návrh na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie sumy 1 750 € s prísl. z dôvodu bezdôvodného obohatenia, ktorý bol okresnému súdu doručený 16. apríla 2009. Po podaní sťažnosti sťažovateľa „*proti deložácii z domu*“ doručenej okresnému súdu 20. apríla 2009 bola vec z registra „Ro“ prevedená do registra „C“ a bola jej pridelená sp. zn. 5 C/144/2009. Po urgencii právnej zástupkyne navrhovateľov zo 14. júla 2010 okresný súd 20. júla 2010 nariadil termín pojednávania na 25. október 2010, ktoré sa z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne neuskutočnilo, avšak sťažovateľ v uvedený deň predložil do súdneho spisu protinávrrh, ktorý okresný súd uznesením z 19. mája 2011 vylúčil na samostatné konanie. Okresný súd 6. júna 2011 nariadil pojednávanie na 24. august 2011, na ktorom bol vypočutý sťažovateľ, pričom pojednávanie bolo odročené na 10. október 2011. Na tomto pojednávaní bol vypočutý navrhovateľ v 1. rade a opätovne aj sťažovateľ, pričom pojednávanie bolo odročené na neurčito na účel doplnenia dokazovania. Ďalšími úkonmi okresného súdu boli výzvy z 26. júla 2013 adresované právnej zástupkyňi navrhovateľov v 1. a 2. rade a sťažovateľovi,

aby v lehote 10 dní od doručenia výzvy predložili podklady na rozhodnutie v zmysle zápisnice o pojednávaní z 10. októbra 2011.

Ústavný súd na okresnom súde zistil, že jeho ostatným úkonom bolo uznesenie z 15. novembra 2013, ktorým vyhovel návrhu navrhovateľov v 1. a 2. rade na späťvzatie návrhu na začatie konania a napadnuté konanie zastavil, pričom sťažovateľ so späťvzatím súhlasil. Vzhľadom na to, že navrhovatelia v 1. a 2. rade podali 28. novembra 2013 proti predmetnému uzneseniu okresného súdu v časti trov konania odvolanie, napadnuté konanie ako celok nie je dosiaľ právoplatne skončené.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou okrem iného domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Sťažovateľ zároveň namieta aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, a z § 119 ods. 4 OSP, ak súd zistí, že existuje dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, bez zbytočného odkladu informuje tých, ktorí boli predvolaní alebo upovedomení. Súd spravidla uvedie deň, kedy bude konať nové pojednávanie a dôvod na odročenie sa uvedie v zápisnici alebo poznamenaná v spise.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní mohlo dôjsť k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02,

IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Predmetom napadnutého konania bolo rozhodovanie o vydaní bezdôvodného obohatenia, ktoré mal sťažovateľ podľa názoru navrhovateľov získať tým, že bez akejkoľvek náhrady a právneho dôvodu neoprávnene užíval ich rodinný dom a príahlé pozemky.

Posudzovaná vec patrí po právnej stránke k štandardnej rozhodovacej agende všeobecných súdov a podľa názoru ústavného súdu nie je ani skutkovo zložitá.

Argument, na ktorý vo svojom vyjadrení k sťažnosti poukázala predsedníčka okresného súdu, že „*ide o spor skutkovo náročnejší*“ s tým, že v spore je potrebné „*ako predbežnú otázku riešiť vlastnícky vzťah k predmetnej nehnuteľnosti*“, nemohol ústavný súd akceptovať, pretože okresný súd otázku vlastníctva predmetnej nehnuteľnosti v priebehu napadnutého konania neriešil.

2. Správanie sťažovateľa ako účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v napadnutom konaní mohlo dôjsť k zbytočným priet'ahom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a k porušeniu práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd konštatuje, že na strane sťažovateľa nezistil také skutočnosti, ktoré by významným spôsobom ovplyvnili dĺžku napadnutého konania.

Pokiaľ okresný súd vo vyjadrení k sťažnosti okrem iného uviedol, že „*sťažovateľ doposiaľ súdu nedoložil doklady, ktoré mal doložiť po poslednom odročení pojednávania 10. 10. 2011*“, ústavný súd konštatuje, že táto skutočnosť svedčí predovšetkým o nedostatočnej dôslednosti postupu okresného súdu v napadnutom konaní, čo je podľa názoru ústavného súdu potrebné pripísať na jeho ťarchu.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v napadnutom konaní a zistil, že v doterajšom takmer 4,5-ročnom priebehu bol okresný súd opakovane nečinný v týchto obdobiach:

- od 16. apríla 2009 (okresnému súdu bol doručený návrh) do 20. júla 2010 (okresný súd nariadil termín pojednávania),
- od 20. júla 2010 (okresný súd nariadil termín pojednávania) do 6. júna 2011 (okresný súd nariadil termín pojednávania),
- od 10. októbra 2011 (uskutočnilo sa pojednávanie) do 26. júla 2013 (okresný súd odoslal výzvy účastníkom konania).

Z uvedeného vyplýva, že nečinnosťou je postihnutý takmer celý doterajší priebeh napadnutého konania.

Argumenty, ktorými okresný súd vo vyjadrení k sťažnosti ospravedlňoval svoju nečinnosť (množstvo vecí v senáte, potreba vybavovať prednostne reštančné veci, dlhodobá práceneschopnosť zákonnej sudkyne), ústavný súd nemohol akceptovať, poukazujúc na svoju predchádzajúcu judikatúru [napr. II. ÚS 311/06, IV. ÚS 436/2013 (nadväzujúcu na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva)], podľa ktorej nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý fyzická (alebo právnická) osoba požiadala o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prieťahy v súdnom konaní.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že doterajším napadnutým postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C/144/2009 došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

IV.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Ústavný súd aj napriek záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, neprikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných priesťahov vzhľadom na to, že okresný súd uznesením z 15. novembra 2013 napadnuté konanie na návrh navrhovateľov v 1. a 2. rade zastavil.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 7 000 € z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti. Poukázal najmä na to, že „*neodôvodnené priesťahy, ktorými sa konanie nezmyselne predĺžilo*“, viedli k porušeniu označených práv, a teda nebol odstránený stav právnej neistoty.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje

nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

S prihliadnutím na doterajšiu celkovú dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 5 C/144/2009 a berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu, ústavný súd považoval priznanie sumy 1 500 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia v konaní o jeho sťažnosti advokátom JUDr. D. K. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2012, ktorá bola 781 €.

Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 130,16 €, t. j. spolu 260,32 €, čo spolu s režijným paušálom 2 x 7,81 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 275,94 €.

Podanie právneho zástupcu doručené ústavnému súdu 18. novembra 2013 nevyhodnotil ústavný súd vzhľadom na jeho obsah (absencia ústavnoprávneho aspektu) ako podanie relevantné pre rozhodnutie vo veci samej, a preto odmenu zaň nepriznal.

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) v lehote uvedenej v bode 3 výroku tohto nálezu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. decembra 2013